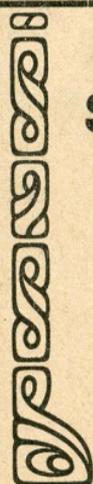
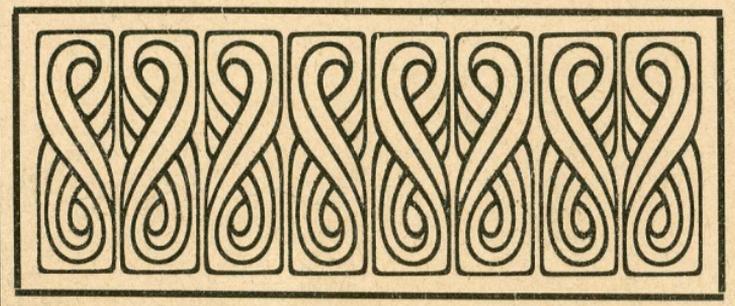
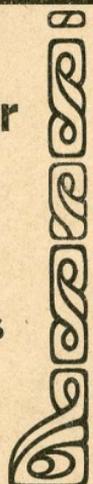

Hendes Ære.

Skuespil i 50 Afdelinger
af
Fru Harriet Bloch.

—
Af Panoptikon-Teatrets
Kunstoffilm-Serie.

2-1-10-1911

FM

Hovedpersonerne:

Kammerherre Schytte Hr. Fr. Jacobsen

(Det ny Teater).

Kammerherreinden . . Fru Henny Lauritzen

(Frederiksberg Teater).

Vibeke, deres Datter . Fru Else Frølich

(Det ny Teater).

Grev Rantzau, Vibekes

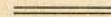
Forlovede Hr. Thorkild Roose

(Det kgl. Teater).

Poul, Skovfoged Hr. V. Psilander

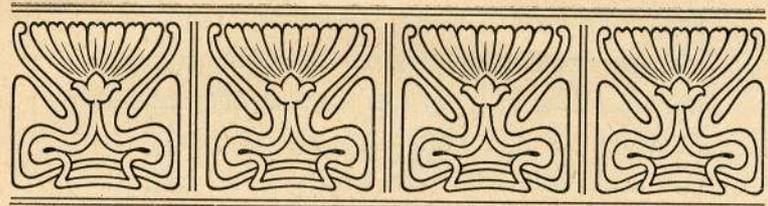
(Dagmar-teatret).

Karen, hans Moder . . Fru Ella la Cour.

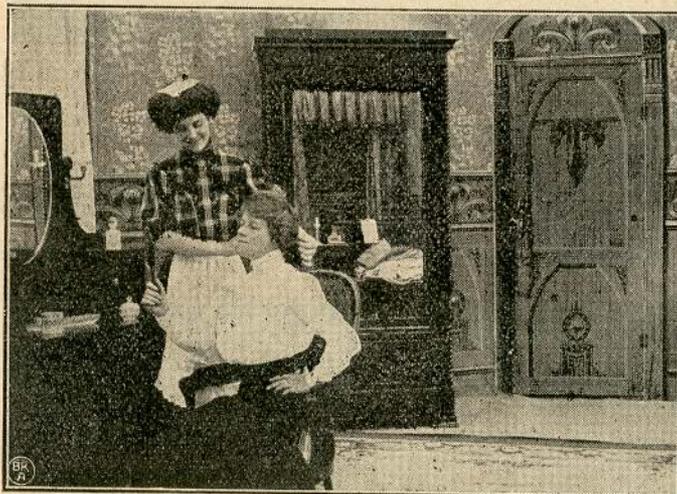

1. Godmorgen!
2. Et lille Morgenridt
3. Et ubehageligt Brev
4. Paa Besøg hos Mo'r Karen
5. Kommer han dog ikke?
6. Den smukke Skovfoged
7. To Barndoms-Venner
8. I Skovens dybe Gem
9. Lykkelige Ungdom
10. En kølig Modtagelse
11. En forelsket Fætter
12. Under Maanens Sølv
13. En natlig Idyl
14. Hvad Sivene gemte
15. Ansigt til Ansigt
16. I Jomfruburet
17. Postillon d'amour
18. En Overraskelse
19. Mod Lykken
20. Mørkets Gerninger
21. En farlig Leg
22. En Afbrydelse
23. Moder og Datter
24. Alt for hendes Ære
25. Paa Gesimsen

26. Et dristigt Spring
 27. Natvægteren slaar Allarm
 28. Fanget
 29. Det første Forhør
 30. Et stort Offer
 31. En skæbnesvanger Tavshed
 32. I Rettens Vold
 33. Bag Laas og Slaa
 34. Den forpinte Moder
 35. Min Søn! saa tal dog!
 36. Frøken! frels min Søn!
 37. Sjælekval
 38. Hellere tie og lide
 39. Retten er sat
 40. Vidnerne
 41. Vilde Du stjæle?
 42. Et kostbart Svar
 43. Dommen
 44. 1 Aars Forbedringshus
 45. Kærlighedens Sejr
 46. Han lyver!
 47. Skylden er min!
 48. Tilstaaelsen
 49. Han var hos mig hin Nat!
 50. Den sande Kærlighed
-

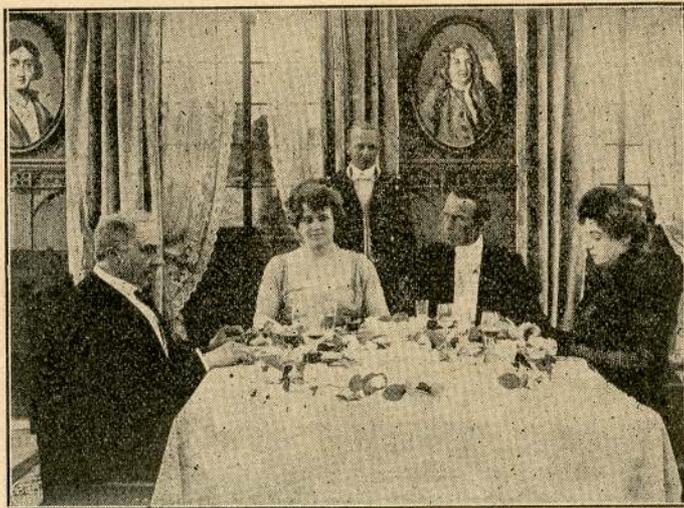
Den smukke Frøken Vibeke møder paa sit Morgenridt Landposten, der overrækker hende et Brev fra hendes Fætter og Forlovede, Grev Preben, hvori han bebuder sin Ankomst til Godset.

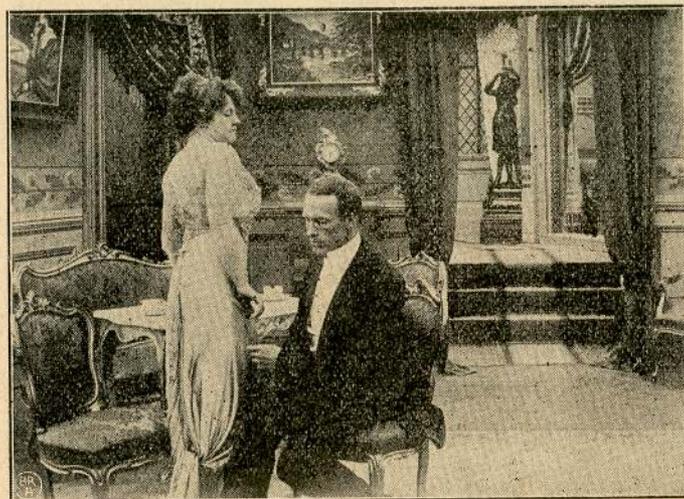
Dette synes ikke at være Frk. Vibeke nogen særlig Opmuntring, da hun ved hans Ankomst ikke kan skænke sin Barndomsven og Legekammerat, den unge kønne Skovfoged Povl, den Opmærksomhed, som hun nu lader ham blive til Del. Hidtil har de haft det saa rart uforstyrret. De har sværmet sammen i Skov og Eng og tilbragt en lykkelig Tid, og nu viser Grev Preben sig pludselig som den truende Sky paa deres Lykkes Himmel.

Det er derfor heller ikke nogen særlig kærlig Modtagelse, Grev Preben faar af sin Forlovede, men han ænser det ikke, indtil han en Aften

spadserer en Tur langs Slotssøens Bred og dér opdager Skovfogedens Baad. De to Rivaler maaler hinanden, og da begynder Grev Preben at fatte Mistanke til den flotte Skovfoged. Han passer paa sin Forlovede, og Følgen deraf bliver, at

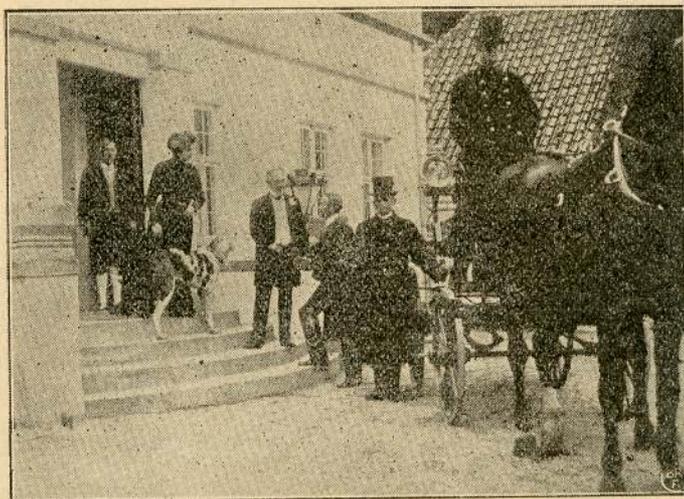
hun sender Poul et Brev og forklarer ham, at det ikke gaar an, at de mødes mere i Slotshaven om Aftenen. Vil han se hende, maa han aflægge hende et Besøg paa hendes Værelse.

Pouls Moder, den gamle Skovfogedkone, der tilfældigt finder Brevet, ryster paa Hovedet ad de Unges Letsindighed, men Kærlighed kender ikke til Fornuft.

Lykkeberusetiler Poul til det natlige Stævnemøde, og alt gaar glat, indtil han staar i Vibeke's Kammer.

Netop som Vibeke lægger sine bløde Arme om hans Hals og drager ham ind til sig, hører de Skridt ude paa Gangen. For ikke at kompromitere Vibeke, stiger Poul ud ad Vinduet og klamrer sig fast til Gesimsen, medens Vibeke

daanefærdig af Nervøsitet skynder sig at give Moderen et Sovepulver og faa hende paa Døren igen.

Poul gør fortvivlede Anstrængelser for at holde

sig fast, men uheldigvis kommer Natvægteren forbi i det samme. Han ser Skikkelsen paa Gesimsen, tror naturligvis at det er en Tyv og blæser Allarm.

Der er kun ét for Poul at gøre: at vove Springet ned til Jorden og redde sig selv ved

Flugt. Han springer netop som Vibeke styrter til Vinduet, men snubler, og i et Nu er Vægteren og de tililende Karle over ham.

Han føres ind i Stuen til Godsejeren og Grev Preben, og denne, der nærer et uudslukkeligt

Had til Poul, insinuerer, at han naturligvis vilde stjæle Godsejerens Families Smykker, som denne netop Dagen i Forvejen har vist Grev Preben i Pouls Nærværelse. Godsejeren vil ikke tro det

— men han maa jo tro det. Poul indrømmer jo selv, at det forholder sig saaledes. Han har indset, at kun ved at hæfte [Tyvenavnet paa sig, kan han redde Vibekes Ære.

Da han har tilstaaet, er der ikke andet for Godsejeren at gøre, end at lade et Par Karle

køre ham til Arresten i Byen, og medens Karlene kører afsted med Poul, falder Vibeke besvimet om i sin Faders Arme.

Den næste Dag besøger Pouls gamle Moder ham i Arresten. Hun er naturligvis dybt rystet

over, at Sønnen frivillig stempler sig som Tyv. Hun véd jo nemlig meget godt, hvordan det hænger sammen, og hun tigger og beder ham om at sige Sandheden, men han vil ikke bringe

Vibeke i Fortræd. Saa hellere selv lide. Resolut gaar Moderen da op til Vibeke, og beder hende om at sige Sandheden, men hun kan ikke bekvemme sig til at tilstaa sin Brøde.

Imidlertid kommer den Dag, hvor alle Godsets

Folk skal i Forhør. Godsejeren, hans Frue og Grev Preben vidner alle, at Poul vilde stjæle. Kun Vibeke tier. Nu kommer Turen til Poul selv. Herredsfogden spørger ham, om han gentager sin Tilstaaelse, men da Herredsfogden derefter

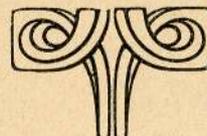
læser Dommen op for ham, kan Vibeke ikke tøjle sine Følelser. Hun ser og hører kun ham, hun elsker, og uden at ænse Forældre og Forlovede kaster hun sig om Pouls Hals og

raaber: „Han lyver! Han var hos mig den Nat!“

Vibekes uforbeholdne Tilstaaelse vækker selvfølgelig stor Bestyrtelse hos dem alle, ja, paa Grev Preben gør den endog et saa stærkt Ind-

tryk, at han skyndsomst forlader Lokalet; men hvad bryder Vibeke sig om det? hun klynger sig bare fast til Poul og ser ham taknemligt ind i hans smukke Øjne. Han alene er jo for hende den højeste Lykke.

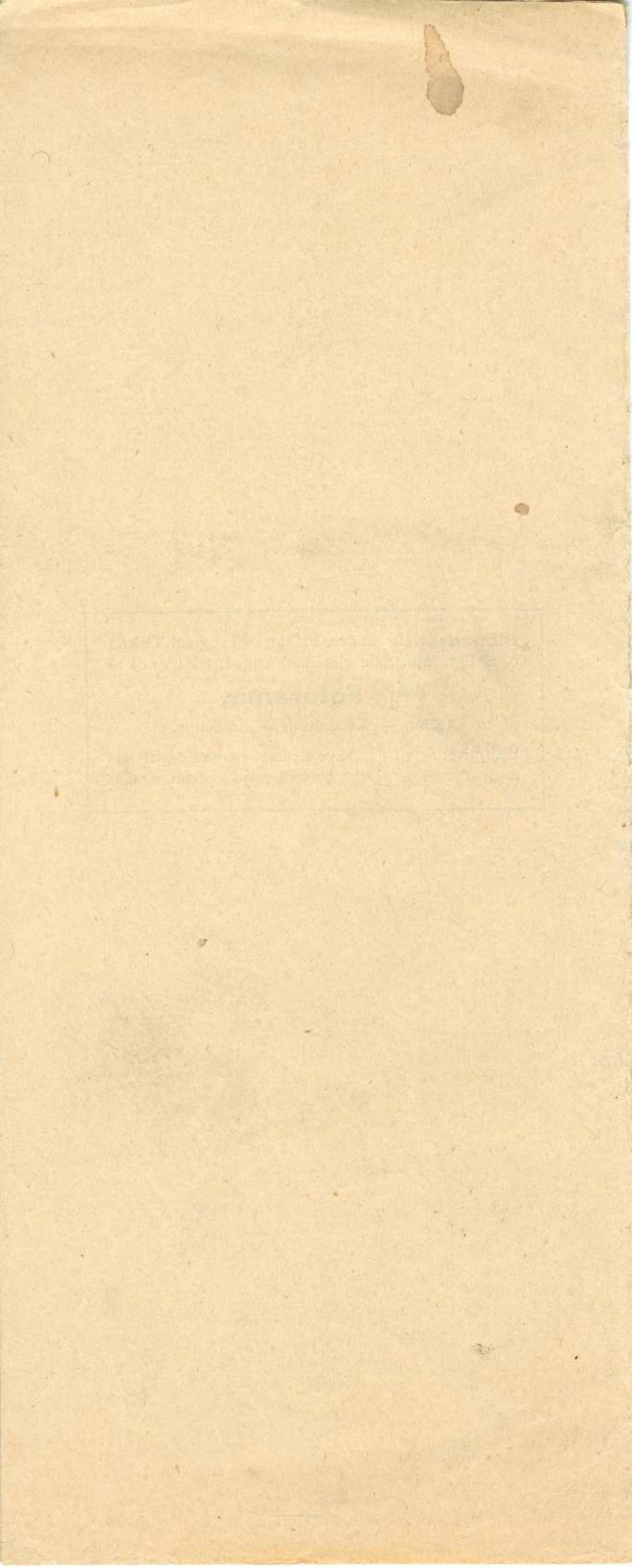

Filmen saavel som dens Plakat- og Program-**Tekst**
o. a. lign. Materiale ejes med absolut Eneret af

A|S Fotorama,

Aarhus — København — Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod vedkommende.

Den naadige Frøken.

Kammerherre Schytte.....	Herr Fr. Jacobsen. (Det ny Teater)
Kammerherreinden.....	Fru Henny Lauritzen (Frederiksberg Teater)
Vibeke, Deres Datter.....	Fru Else Fröhlich (Det ny Teater)
Grev Rantzau, Vibekes Forlovede.....	Herr Thorkild Roose (Det Kgl. Teater)
Poul. (Sytte).....	Herr W. Psilander (Dagmar-teatret)

- - - - 0 0 0 0 - -

Den smukke Frøken Vibeke møder paa sit Morgenridt Landposten, der overrækker hende et Brev fra hendes Fætter og Forlovede, Grev Preben, hvori han bebuder sin Ankomst til Godset. Dette synes ikke at være Frk. Vibeke nogen særlig Opmuntring, da hun ved hans Ankomst ikke kan skænke sin Barndomsven og Legekammerat, den unge kønne Skovfoged Ove, den Opmærksomhed, som hun nu lader ham blive til Del. Hidtil har de haft det saa rart uforstyrret. De har sværmet sammen i Skov og Eng og tilbragt en lykkelig Tid, og nu viser Grev Preben sig pludselig som den truende Sky paa deres lykkes Himmel. Det er derfor heller ikke nogen særlig kærlig Modtagelse, Grev Preben faar af sin Forlovede, men han ønsker det ikke, indtil han en Aften spadserer en Tur langs Slots-søens Bred og der opdager Skovfogdens Baad. De to Rivaler maaler hinanden, og da begynder Grev Preben at fatte Mistanke til den flotte Skovfoged. Han passer paa sin Forlovede, og Følgen deraf bliver, at hun sender Ove et Brev og forklarer ham, at det ikke gaar an, at de mødes mere i Slotshaven om Aftenen. Vil han se hende maa han aflægge hende et Besøg paa hendes Værelse. Oves Moder, den gamle Skovfogedkone, der tilfældigt finder Brevet, ryster paa Hovedet ad de Unges Letsindighed, men Kærlighed kender ikke til Fornuft. Lykkeberuset iler Ove til det naturlige Stævne, og alt gaar galt, indtil han staar i Vibekes Kammer. Netop som Vibeke lægger sine bløde Arme om hans Hals og drager ham ind til sig, hører de Skridt ude paa Gangen. — For ikke at kompromittere Vibeke, stiger Ove ud ad Vinduet og klamrer sig fast til Gesimsen, medens Vibeke daanefærdig af Nervøsitet, skynder sig at give Moderen et Sovepulver og faa hende paa Døren igen. Ove gør fortvivlede Anstrengelser for at holde sig fast, men uheldigvis kommer Natvægteren forbi i det samme. Han ser Skikkelsen paa Gesimsen, tror naturligvis at det er en Tyv og blæser Alarm. Der er kun et for Ove at gøre: at vove Springet ned til Jorden og redde sig selv ved Flugt. Han springer netop som Vibeke styrter til Vinduet, men snubler, og i et Nu er Vægteren og de tililende Karle over ham. Han føres ind i Stuen til Godsejeren og Grev Preben, og denne, der nærer et uudslukkeligt Had til Ove, insinuerer, at han naturligvis vilde stjæle Godsejerens Families Smykker, som denne netop Dagen iforvejen har vist Grev Preben i Oves Nærværelse. Godsejeren vil ikke tro det — men han maa jo tro det. Ove indrømmer jo selv, at det forholder sig saaledes. Han har indset, at kun ved at hæfte Tyvenavnet paa sig, kan han redde Vibekes Ære. Da han har tilstaaet er der ikke andet for Godsejeren at gøre, end at lade et Par Karle køre han til Arresten i Byen, og medens Karlene kører afsted med Ove, falder Vibeke besvimet om i sin Faders Arme. Den næste Dag besøger Oves gamle Moder ham i Arresten. Hun er naturligvis dybt røstet over at Sønnen frivillig stempler sig som Tyv. — Hun ved jo nemlig meget godt, hvordan det hænger sammen, og hun tigger og beder ham om at sige Sandheden, men han vil ikke bringe Vibeke i Fortrød. Saa hellere selv lide. Resolut gaar Moderen da op til Vibeke, og beder hende om at sige Sandheden, men hun kan ikke bekvemme sig til at tilstaa sin Brøde. Imidlertid kommer den Dag, hvor alle Godsets Folk skal i Forhør. Godsejeren, hans Frue og Grev Preben vidner alle, at Ove vilde stjæle. Kun Vibeke tier. Nu kommer Turen til Ove selv. Herredsfogden spørger ham, og han angertager sin Tilstaaelse, men da Herredsfogden derefter læser Dommen op for ham, kan Vibeke ikke tøjle sine Følelser. Hun ser og hører kun ham, hun elsker, og uden at ønske Forældre og Forlovede, kaster hun sig om Oves Hals og raaber "Han lyver". Han var hos mig den Nat! Vibekes uforbeholdne Tilstaaelse vækker selvfølgelig stor Bestyrtelse hos dem Alle, ja paa Grev Preben gør den endog et saa stærkt Indtryk, at han skyndsomst forlader Lokalet, men hvad bryder Vibeke sig om det, hun klynger sig

NORDISK FILMS Co.

18 Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Released Saturday, September 30th, 1911.

LADY MARY'S LOVE.

A film that will be talked about and thus advertise those theatres at which it is shown. The story of the rich man's daughter who loved her father's gamekeeper, and of the sufferings her lover underwent to shield her name from calumny. See the great trial scene, in which true love asserts itself and at the expense of a good reputation, secures the prisoner's acquittal.

Lady Mary is the only child of the squire and his lady. She is, in fact, the apple of her parents' eye, and they often talk over the good match she is to make. But Lady Mary is plebian in her ideas. She believes in mapping out her own career, and already has made her choice in love affairs. She prefers Jack, the head gamekeeper on her father's estate, a fine specimen of humanity. We are first introduced to her in her boudoir, where she is completing, with the assistance of her maid, her toilet. Breakfast over, Lady Mary, who is a splendid horsewoman, goes off for her morning canter. 'Neath the shade of a leafy old country lane, the village postman hands her a letter in which her parents' choice, Albert, informs her he is coming to stay at her home for a few days. Lady Mary betakes herself to her lover's house, but finds Jack has gone to his duties in the woods. Remounting her steed, anon, Lady Mary meets Jack and enjoys a ramble through country rich in beautiful scenery. Her mind is disturbed by the news she has received, and she seeks the first opportunity to confide the intelligence to her lover, whose equanimity is also upset. Prior to parting, the couple return to Jack's cottage, where their love-making is seen by Jack's mother, who scents danger ahead. In due course, Albert arrives, and forces his undesired attentions on Lady Mary. When the family have retired, she steals out to meet her lover in the grounds, whither he comes by boat. In the course of love's young dream, the happy couple wander through the grounds, leaving the boat unattended. Albert also chances to take an evening stroll and coming upon the unattended boat, takes a row, in the course of which he finds Jack's hat in the stern. Rowing back to *terra firma* he lands just as the lovers have parted and Jack claims his boat and his hat.

We are next introduced to Jack at his employer's, whither he has come to draw the men's wages, just as his master is showing some valuable jewellery to his visitor. Lady Mary, tired of the attentions forced upon her by Albert, writes Jack the following letter:—

“My dear Boy,—As I am determined to break off my engagement to-night and tell my parents about our love, I should like to see you before. Will you therefore be at the side door to-night at nine o'clock and we can talk matters over in the house, as I am watched and cannot come out. With much love, Yours, MARY.”

Jack complies with the request and the lovers meet in Lady Mary's boudoir. They are disturbed and Jack has to climb out of the window. He is observed by Albert, who is in the grounds, and who gives the alarm, with the result that when Jack descends, he is arrested. Taken into his employer's presence, he brands himself as a thief rather than betray Lady Mary's honour, and is taken to durance vile. In the cell he is visited by his aged mother, but despite her tearful pleadings he still refuses to implicate his sweetheart. The day of the trial dawns and Jack appears in court, still protesting his guilt, but the *denouement* is at hand, for as the magistrate is about to pass sentence, Lady Mary springs forward, and at the expense of her own reputation, clears Jack's character and declares her love for him.

Length about 2,000 feet.

ALONG THE ITALIAN RIVIERA.

A charming example of Nordisk coloured cinematography, restful and pleasing to the eye.

Tier upon tier, the picturesque villa residences rise from base to summit of the mountain back-ground. A railway panorama gives enchanting views along the whole of the sea front, and shows the deep cuttings and the wonderful bridges. Houses romantically embowered amidst trees and shrubs, basking in midsummer sunlight, are reproduced in a picture of the Riviera which will linger in the memory of every beholder. A toned panorama, this is one of the most imposing Italian series it has been our pleasure to record.

Length 433 feet.

Announcement Slides for these films can be obtained from the Tyler Apparatus Co., 11, Charing Cross Road, or direct from us.

La demoiselle Irène rencontre à sa promenade du matin le facteur rural, qui lui remet une lettre de son fiancé Félix, annonçant son arrivée au château. Cela ne semble pas réjouir beaucoup Mlle Irène, car cette arrivée ne lui permettra pas de donner à son ami d'enfance et camarade de jeu le jeune et charmant garde-forestier Lucien, l'attention qu'elle lui donne maintenant. Ils ont erré ensemble dans les bois et les prairies, et passé un temps heureux, et maintenant le comte apparaît comme un nuage menaçant sur le ciel de leur bonheur. Par cette raison il ne reçoit pas très bon accueil de sa fiancée, mais il ne le remarque pas jusqu'à ce qu'un soir en faisant une promenade le long du lac du château découvre là le garde-forestier avec son bateau. Les deux rivaux se toisent, et le comte commence à soupçonner le beau garde. Il surveille sa fiancée, et la conséquence en est qu'elle envoie à Lucien une lettre et lui explique, qu'elle n'ose plus le rencontrer le soir dans le jardin. S'il veut la voir il doit venir dans sa chambre. La mère de Lucien qui par hasard trouve la lettre, branle la tête en voyant la gégèreté des jeunes gens, mais l'amour ne connaît pas la raison. Enivré Lucien se précipite au rendez-vous nocturne, et tout va bien jusqu'il arrive dans la chambre de Irène. Juste au moment où Irène lui jette ses bras au cou, ils entendent des pas dans le corridor. Pour ne pas compromettre Irène Lucien sort par la fenêtre, et se cramponne à la corniche, pendant que défaillante de nervosité Irène se hâte de donner à sa mère ce qu'elle lui demande et referme la porte. Lucien fait des efforts désespérés pour se tenir, mais malheureusement le garde de nuit passe au même moment. Il voit l'homme sur la corniche, croit naturellement que c'est un voleur, et donne l'alarme. Il n'y a rien autre chose à faire pour Lucien que de sauter à terre et s'enfuir. Il saute au même moment où Irène se précipite à la fenêtre, mais trébuche et au même moment le garde de nuit et les domestiques qui accourent sont sur lui. Il est conduit dans la maison devant le propriétaire, et le comte Félix et celui-ci justement la veille a montrés au comte Félix en présence de Lucien. Le propriétaire ne veut pas croire cela, mais comme Lucien l'avoué lui-même il y est donc bien obligé. Le jeune homme a compris que c'est seulement en avouant l'intention de vol qu'il peut sauver l'honneur d'Irène. Quand il a avoué le propriétaire n'a pas autre chose à faire que de le faire arrêter, et pendant que les domestiques partent pour conduire Lucien à la ville, Irène s'évanouit dans les bras de son père. Le lendemain la vieille mère de Lucien visite son fils dans le prison. Naturellement elle est profondément désespéré que son fils s'est volontairement accusé de vol. Elle sait très bien, comment les choses se sont passées, et elle le supplie de dire la vérité mais il ne veut pas nuire à la réputation d'Irène. Il préfère souffrir seul.

Alors la mère se rend auprès d'Irène, et la prie de dire la vérité, mais elle n'ose pas avouer sa faute.

Cependant le jour où tous les domestiques doivent être interrogés arrive. Le propriétaire, sa femme et le comte Félix témoignent tous, que Lucien a voulu voler. Seule Irène se tait. Maintenant c'est le tour de Lucien. Le juge interroge, et il répète ses avoux, mais comme le juge lui dit la condamnation, Irène ne peut plus se taire. Sans se préoccuper de ses parents et de son fiancé, elle saute au cou du jeune homme, et raconte comment tout s'est passé. Tout le monde est très troublé, et le comte Félix comprend que le mieux qu'il peut faire est de se retirer, mais cela est égale à Irène. Elle embrace Lucien avec reconnaissance. Il est tout son bonheur.

A/s **NORDISK
FILMS - KOMPAGNI**
KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

